

Гео Милев

Вечерен покой

Слънцето трепти,
медлено догаря
в пурпурни вълни...
Тихо своите двери
трепетни разтваря
моего сърце...

Тихо в небесата
месец млад извива
златнорумен рог.
Сладко тишината
вечерна облива
моея душа.

Тишина чаровна,
сладост и омая –
в моите гърди...
но – под таз лъжовна
тишина – аз зная – буря се таи.

Нейде в дълбините
тъмни на сърцето
тъмно чувство зрей.
Също тъй – в вълните
тихи на морето
бурята се крий.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11302>]